

4. Енциклопедія освіти / Акад. пед. наук України [гол. ред. В. Г. Кремень]. – К. : Юрінком Інтер, 2008. – 1040 с.
5. Коваль В. О. Теоретичні і методичні засади формування професійної компетентності майбутніх вчителів-філологів у вищих педагогічних навчальних закладах : [монографія] / Валентина Олександрівна Коваль. – Умань : ФОП Жовтий О. О., 2013. – 455 с.
6. Козловська І. М. Формування професійного мислення майбутнього фахівця: інтегративно-компетентнісний підхід [текст] : навч.-метод. посіб. / І. М. Козловська ; Нац. акад. пед. наук, Львів. наук.-практ. центр проф.-техн. освіти. – Київ : Педагогічна думка, 2013. – 127 с.
7. Щодо нормативно-методичного забезпечення розроблення галузевих стандартів вищої школи : Лист МОН України від 31.07.2008 р. № 1/9-484 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http:// search.ligazakon.ua/1_doc2.nsf/link1/MUS8203.html](http://search.ligazakon.ua/1_doc2.nsf/link1/MUS8203.html)
8. Медвідь М. М. Зайнятість найманих працівників у з'єднаннях та військових частинах внутрішніх військ МВС України [текст] : [монографія] / Михайло Михайлович Медвідь ; Акад. внутр. військ МВС України. – Х. : Акад. ВВ МВС України, 2011. – 133 с.
9. Перелік галузей знань, напрямів, спеціальностей та спеціалізацій підготовки військових фахівців у вищих військових навчальних закладах та військових навчальних підрозділах вищих навчальних закладів за освітньо-кваліфікаційним рівнем бакалавра : Наказ Міністерство оборони України від 19 черв. 2006 р. № 408 [Електронний ресурс] : Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z1155-12/para4#n4>
10. Професійна педагогічна освіта: компетентнісний підхід [текст] : [монографія] ; [О. А. Дубасенюк та ін. ; за ред. О. А. Дубасенюк] ; Житомир. держ. ун-т ім. І. Франка. – Житомир : ЖДУ ім. І. Франка, 2011. – 412 с.
11. Приходько І. І. Професійний психологічний відбір майбутніх офіцерів внутрішніх військ МВС України [текст] : [монографія] / Ігор Іванович Приходько ; Академія внутрішніх справ МВС України. – Х. : Академія ВВ МВС України, 2008. – 190 с.
12. Про затвердження Положення про підрозділи (загони) спеціального призначення Національної гвардії України : Наказ МВС України від 09 лип. 2014 р. № 651.
13. Теорія і методика професійної освіти : навч. посіб. / З. Н. Курлянд, Т. Ю. Осипова, Р. С. Гурін та ін. ; за ред. З. Н. Курлянд. – К. : Знання, 2012. – 390 с.
14. Топчій О. В. Формування професійної компетентності майбутніх слідчих у вищих навчальних закладах МВС України [текст] : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.04 / Топчій Оксана Василівна ; Класич. приват. ун-т. – Запоріжжя, 2012. – 211 с.

С.Г. Братель,

*кандидат юридичних наук, доцент,
Національна академія внутрішніх справ,
м. Київ, Україна*

ОЗНАКИ ЮРИСДИКЦІЙНИХ І НЕЮРИСДИКЦІЙНИХ ПРОЦЕДУР

Останнім часом особлива увага зосереджується на вивченні процедурно-процесуального характеру адміністративно-правового регулювання. Основним елементом дослідження цього питання є адміністративна процедура, яка виконує роль ланки, що надає адміністративно-правовим відносинам врегульовану нормами форму, що забезпечує реалізацію права, свободи громадян і забезпечує їх інтереси.

Прийняття рішень, пов'язаних із захистом прав і свобод людини, взаємозалежне з правильним законодавчим забезпеченням та оформленням, яке виражається через правильно побудовану класифікаційну систематизацію адміністративних процедур, до яких повинні висуватися різні вимоги підготовки та практичного втілення.

Ознаками, що вирізняють юрисдикційні процедури, є порядок діяльності юрисдикційних органів; регулювання порядку взаємовідносин сторін у конфлікті; змагальність сторін; регулювання порядку застосування санкцій матеріальних норм; високий рівень правової регламентації; кінцевий результат – прийняття правозастосовчого акту.

Натомість ознаками, що вирізняють неюрисдикційні процедури, є відсутність санкцій при правовому регулюванні; встановлений порядок діяльності органів публічного адміністрування; відсутність спору, що призводить до необхідності здійснення

адміністративно-управлінської діяльності – до прийняття індивідуальних адміністративно-правових актів. Серед юрисдикційних процедур можна виділити процедури у справах про адміністративні правопорушення; процедури в адміністративних судах з приводу оскарження рішень, дій чи бездіяльності державних органів та посадових осіб; дисциплінарні процедури; процедури пов'язані з розглядом скарг приватних осіб щодо діяльності органів влади та посадових осіб.

Адміністративні процедури, що мають неюрисдикційний характер, виникають у процесі виконавчо-розпорядчої діяльності уповноважених органів влади. До цієї категорії процедур відносять нормотворчі процедури (діяльність уповноважених органів або посадових осіб щодо підготовки та ухвалення правових актів), правозастосовні процедури (діяльність уповноважених органів або посадових осіб щодо вирішення адміністративних справ із застосуванням норм адміністративного права), реєстраційні процедури (діяльність уповноважених органів або посадових осіб щодо офіційного визнання законності відповідних дій чи нормативно-правових актів), атестаційні процедури (діяльність щодо визначення відповідності об'єктів атестації вимогам, необхідним для функціонування у певній сфері), контрольно-наглядові процедури (діяльність щодо здійснення контролю та нагляду у сфері публічного управління тощо) [1, с. 267].

ЛІТЕРАТУРА

1. Стеценко С. Г. Адміністративне право України : [навч. посіб.] / С. Г. Стеценко. – К. : Атіка, 2008. – 624 с.

*М.Ф. Головченко,
аспірант кафедри теорії
та історії держави і права
Міжнародного гуманітарного університету,
м. Одеса, Україна
Керівник: доктор юридичних наук,
професор Н.М. Крестовська*

ОСОБЛИВОСТІ ФЕНОМЕНА КУЛЬТУРИ ЯК ОБ'ЄКТА КУЛЬТУРНОЇ ФУНКЦІЇ СУЧАСНОЇ ДЕРЖАВИ

Функції держави мають цілеспрямований, конкретно предметний характер, де кожна передбачає діяльність в конкретній сфері суспільного життя та організаційне забезпечення цієї діяльності тощо. Кожній з функцій держави притаманний свій об'єкт та предмет, і саме об'єкти служать одним з основних критеріїв розмежування функцій держави [1, с. 18]. Предметом культурної функції держави є суспільні відносини, які охоплюються цим напрямом діяльності держави [2, с. 13], тоді як об'єктом культурної функції держави виступає духовно-культурна сфера соціуму в цілому.

Серед учених відсутня єдність щодо змісту поняття «культура» в контексті культурної функції держави. Зокрема, до нього включають такі явища як: 1. художня (народна) творчість, реалізація творчих потреб та інтересів громадян, бібліотечна і музейна справа, історична та культурну спадщина, кінематограф, відповідні об'єкти, що утворюють мережу закладів культури, культурно-розважальна сфера тощо [8, с. 32]; 2. національна культура, спрямована на внутрішнє національне і загальносвітове функціонування системи цінностей і культурних норм, їх творіння, відбір, акумуляцію та ретрансляцію [4, с. 6]; 3. духовні та культурні цінності, що становлять культурне надбання людини і суспільства, забезпечення їх створення, зберігання, розповсюдження та засвоєння [7, с. 6]; 4. мистецтво (театральне, музичне, хореографічне, образотворчого, декоративно-прикладне, естрадне, циркове), культурні послуги населенню; гастроляна діяльність, кінематографія, телебачення і радіомовлення; видавнича справа, поліграфія та книготоргівля; пам'ятки історії та культури, куль-турний туризм [6, с. 8].